

A propòsit de les Colònies d'Estiu

Entre els pares que es decideixen a enviar els seus fills a Colònies, n'hi ha de diversos tipus. Permeteu-me una breu i incompleta classificació: a) Pares despreocupats: Els fills destorben a casa. «Estarem uns dies sense els seus entrebancs». b) Pares inadaptats: No volen que els fills siguin uns apocats com ells. Ho reconeixen: «Allí els espavillaran». c) Pares enamorats del desenvolupament físic: «A Colònies, envoltats de muntanyes, els nois faran salut». d) PARES FERMS: Desitgen que els fills creixin sense repressions, que aprenguin a FER-SE lliurement, acostumant-se a saber renunciar o decidir per si mateixos, enmig de les circumstàncies molt favorables que es donen a Colònies.

Tots aquests pares indirectament o directa— tant de bo tots fossin com els pares del grup d)—, mitjançant les Colònies, posen llurs fills en un camí de veritable autoformació social, d'agradable autodesenvolupament integral, és a dir, de totes les facultats humanes. Aquestes criatures, situades en un indret de feréstega i dolça naturalesa al mateix temps, aprenen a caure i a aixecar-se sols. Aprenen a tractar amb tots, sense condicionaments socials; aprenen a caminar per dreceres potser plenes de rocs i de bardisses, sense que la mare li prohibeixi córrer per aquell camins; aprenen a menjar de tot, sense rareses, perquè no hi és l'àvia que li canviarà el plat de mongetes per un àpat més del seu gust; aprenen a arranjar les seves coses sense que la mare els hi doni tot fet i mastegat..., etc., etc.

Realment, si aprofundim en tots aquests casos, restarem meravellats de les avantatjoses caminades vers la pròpia singladura que la mainada es veu obligada a realitzar a Colònies. Perquè l'infant es constiparà, sense que ningú no li «plori» el seu constipat... Anirà d'excursió encara que fresquegi o amenaci pluja... Jugarà encara que esperi rebre uns bons i sans cops... Saltarà i corretejarà sense sentir la veu de la tieta que li diu: «ai! que et trencaràs un braç!»... I es farà amic de molts encara que li siguin desconeguts... I tornarà a casa, acabades les diades de llibertat enmig de la natura i, gràcies a l'esperit après a Colònies, es riurà per sempre més del constipat i de la bufanda que l'àvia li vol posar, i anirà a l'escola per més fred que faci i per més que ploqui, i trobarà i estimarà tots els companys, encara que alguns no siguin del seu agrat..., i no deixarà de tornar a pujar en «bicicleta», encara que en una caiguda se li hagi trencat una dent, i jugarà al futbol sense por als cops de pilota i d'altres que rebí continuadament, i saltarà decidit el «po-

tro» en els exercicis gimnàstics del col·legi, encara que potser pugui torçar-se la munyeca...

I tot això és un aprenentatge imponent de cara al pervindre d'aquest infant. Perquè aprendrà a no fer tragèdia d'una malaltia. Perquè no serà home de «portes tancades», sinó d'autèntica convivència. Perquè sempre cercarà la manera de treballar en equip. Perquè sabrà arriscar tots els esforços en una empresa. Perquè no se n'anirà al fons davant d'un canvi de fortuna. I perquè, sobretot, sabrà ser HOME per si mateix, HOME amb majúscules, que és aquell que s'ha imposat el deure d'arribar al cim, sense que els altres li vagin arrencant «les bardisses i els rocs del camí». Certament, necessitarà l'amic —el monitor—, com a Colònia, que l'orienti, que amb la veu ferma el cridi i amb el braç assenyalant l'indret del cim, li digui: «Per allí has de pujar...» Sense cap mena de repressió dels instints primaris —primaris, que no vol dir que siguin dolents—, sinó ensenyant-li a «renunciar» a aquests instints, si convé, a la llum de la raó.

Quants pares coneixem, dissortadament, que en lloc d'orientar —com l'amic veritable, com el monitor—, que en lloc de «marcar» raonablement i autoritàriament amb amor, només es dediquen a «repetir», autoritàriament sense amor i sense to ni so: «No llegeixis aquest llibre» (¿per què? No hi ha resposta raonable). «No vagis amb aquells companys» (¿per què? No hi ha resposta). «No et facis solidari dels problemes o dels embolics de la Universitat (¿per què?...). «Vigila les noies o els nois d'avui» (¿per què?...). «No vagis a aquella excursió o a aquell viatge. Pot succeir-te quelcom desagradable» (¿per què? Tampoc no hi ha resposta raonable), etc., etc.

Probablement he fugit massa del tema que en un principi m'havia projectat... Però és que aquest tema de l'educació en la llibertat és fascinant. Convé parlar-ne i seguir-ne parlant, no envoltant-lo de massa lluny per por de cremar-s'hi, sinó tractant-lo cara a cara. Precisament perquè en el fons és la manera de criar els nostres fills en l'autèntica llibertat. **Aquesta llibertat tan mal entesa per molts joves d'avui per culpa dels pares d'ahir.** I si els joves des de petits han après —i jo crec que a Colònies s'intenta fermament fer-ho així— a comportar-se amb aquesta veritable llibertat, introduïda a casa, a l'escola, a Colònies, **mitjançant la convincent i dolça pedagogia de l'amor**, i s'han educat dintre d'ella, sense fer-ne mai un problema ni gran ni xic, aleshores estic convençut de que mai no cauran en el **llibertinatge** i sabran ser HOMES LLIURES I RESPONSABLES, així, amb majúscules.

M. E. i P.

Agente de Seguros

Isidro Prat Bachs

Cies. d'Assurances Générales

Príncipe de Viana, 2, 1.º - Tel. 870 21 98

GRANOLLERS

RIELLS DEL FAI

Teléfono 5